

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **Š. Ch.**, nar., bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2016, č.j. KUJI 90181/2016, sp.zn. OOSČ 889/2016 OOSC/302,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 24.10.2016, č.j. MMJ/OD/12323/2016-41 JID: 166351/2016/MMJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kterého se dopustil porušením ustanovení

§ 6 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 7 písm. a) a b) a § 6 odst. 8 silničního zákona tím, že dne 25.05.2016 v době okolo 10:45 hod jako řidič motorového vozidla zn., r.z., jedoucí v Jihlavě na ulici Srážná směrem k náměstí Svobody, nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Dne 16.07.2016 v době okolo 20:00 hod pak jako řidič motorového vozidla zn., jedoucí v obci Batelov ve směru jízdy od obce Třešť k centru a do ulice Dlouhá, neboť nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Při následné kontrole hlídkou OO Policie ČR Třešť přes výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.000,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce již v doplnění odvolání uvedl, že byl uznán vinným na základě výpovědi policistů, které však vykazují zásadní rozpory a jsou prokazatelně v rozporu s realitou. Existují tedy přímé důkazy o snížené věrohodnosti jejich svědectví. Na videozáznamu pořízeném dne 25.05.2016 je vidět, že žalobce byl připoután bezpečnostním pásem. Video je přitom v posuzovaném případě privilegovaný důkaz nadřazený svědeckým výpovědím. Policisté netvrdili, že se žalobce připoutal poté, co ho zastavili, nebo až v průběhu silniční kontroly, a k prokazatelnému připoutání se nijak nevyjádřili. Policista Matoušek nadto k jeho oblečení uvedl, že měl černou koženou bundu se stojáčkem, bílé tričko se svislým černým nápisem a rifle. Videozáznam nicméně prokázal, že na sobě měl černé tričko se svislým bílým nápisem menšího rozměru. Pokud si policista chybně pamatuje barvu jeho trička, neexistuje důvod se domnívat, že si nutně správně pamatuje nepřipoutání bezpečnostním pásem. Zjevně se tedy jednalo o účelovou výpověď se zdůrazněním toho, že měl na sobě bílé tričko, nepřipoutání černým bezpečnostním pásem muselo být dobře vidět, kdežto v případě černého trička by tento vidět nebyl. Prokazatelně lživá výpověď svědka tak zásadně snižuje jeho věrohodnost. Policisté navíc na místě žalobci tvrdili, že ze služebního vozidla pořizují videozáznam. Následně však neuvedli, proč záznamové zařízení nefungovalo, ani proč neměli být schopni tuto skutečnost zjistit na místě. Každé záznamové zařízení nějakým způsobem indikuje, zda je v provozu a nahrává. Pokud by zařízení nenahrávalo, a policisté to nebyli na místě schopni zjistit, byla by založena technická nezpůsobilost takového zařízení k pořizování záznamů. Pravděpodobnějším je, že policisté buď na místě lhali a žádný záznam nepořizovali, nebo po zjištění, že je záznam v rozporu s jejich výpovědí, záznam znehodnotili. Nepřipadá proto v úvahu, aby byl žalobce uznán vinným (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.05.2013, č.j. 6 As 22/2013-27). Správní orgány tedy neporovnávaly zjištěné skutečnosti s výpověďmi policistů a bagatelizovaly rozpory v jejich výpovědích. V žádném případě pak správní orgán nekladl vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. V posuzovaném případě měl správní orgán nejen indicie, ale i důkazy o snížené věrohodnosti verze svědectví policistů

(odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63, jakož i nález Ústavního soudu ČR ze dne 16.06.2011, č.j. I. ÚS 864/11. Žalovaný se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. To zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatku důvodů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.04.2015, č.j. 7 As 59/2015-31, či ze dne 17.12.2014, č.j. 2 As 200/2014-29).

Žalobce dále namítal, že ve správním řízení předložil jednoznačný důkaz (videozáznam) o tom, že byl během silniční kontroly připoután bezpečnostním pásem. Žalovaný však tento důkaz ignoroval a nijak se s ním nevypořádal. Své rozhodnutí postavil výhradně na výpovědích policistů, vykazujících sníženou věrohodnost, neboť tyto byly v rozporu jak s pořízeným videozáznamem, tak i s tím, co uváděli na místě kontroly a v úředních záznamech. Žalovaný tedy nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nehodnotil každý důkaz jednotlivě, ani všechny ve vzájemné souvislosti. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy a v rozporu s provedeným dokazováním.

Žalobce se v podaném doplnění odvolání rovněž vyjadřoval k materiálnímu znaku přestupku. Povinnost zabývat se u přestupku materiálním znakem vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž se správní orgán musí zabývat i existencí okolností, které naplnění materiálního znaku přestupku vylučují (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, ze dne 19.04.2012, č.j. 7 As 137/2011-52, a ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45). Je třeba prokázat, jaký konkrétní zájem společnosti byl daným jednáním porušen či ohrožen, a jakým způsobem. Materiální znak přestupku není naplněn, je-li míra škodlivosti jednání zcela bezvýznamná. Mezi skutkem a škodlivým následkem přitom musí existovat příčinná souvislost. Tyto podmínky však v případě žalobce nebyly splněny, správní orgán se jimi nezabýval a nijak je nezkoumal. Nepřipoutání bezpečnostním pásem nijak neovlivňuje plynulost silničního provozu, a tudíž je tento závěr nesmyslný a nepřezkoumatelný. Obecně však neovlivňuje ani bezpečnost silničního provozu. Žalobce může ohrozit nanejvýš sám sebe, nicméně ohrožení pouze sebe samotného nemůže být přestupkem, neboť toto není škodlivé pro společnost. Správní orgán nijak nezkoumal, zda v případě žalobce neexistují okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost jeho jednání na takovou míru, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Správní orgán nezkoumal otázku, jestli došlo k naplnění všech znaků přestupku, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.03.2011, č.j. 9 As 83/2010-257). Ani žalovaný se nijak nezabýval okolnostmi, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zaujal postoj, že se žalobce sám domáhal neexistence materiálního znaku přestupku z důvodu neovlivnění plynulosti silničního provozu. Ignoroval však fakt, že se ve skutečnosti jednalo o polemiku žalobce s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se tedy s touto námitkou nijak nevypořádal, což zakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Ani v případě přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu žalovaný neuvedl, zda a jaký společenský zájem byl ohrožen, nebo pouze porušen, a jakým způsobem. Rovněž nijak neposuzoval okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení

zájmu společnosti. To zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V posuzovaném případě policejní hlídka zjistila údaje z řidičského průkazu lustrací žalobce na místě, čímž bylo účelu spočívajícího v předložení řidičského průkazu dosaženo. Nepředložení řidičského průkazu na místě proto nevykazovalo žádnou společenskou škodlivost, a tudíž nedošlo k porušení ani ohrožení zájmu společnosti.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že se jednotlivé žalobní body v zásadě shodují s námitkami uplatněnými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s těmito námitkami vypořádal.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.*

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“.

V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod

č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, je třeba připomenout, že žalovanému žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Zdejší soud uznává, že je třeba přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že žalovaný skutečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně a jednotlivě nezmínil všechny žalobcem uplatněné odvolací důvody, ke kterým by se zvlášť vyjadřoval. Napadené rozhodnutí je však nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání těchto odvolacích námitek nevyplývá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č.j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: *„Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.“*

Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkami stran pochybností o skutkovém stavu z hlediska prokázání skutečnosti, zda skutečně nebyl dne 25.05.2016 při řízení motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem. Dle žalobce měla pochybnost vycházet ze lživé výpovědi policistů, videozáznamu ze dne 25.05.2016 a jeho zcela konzistentní výpovědi. Soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný otázkou prokázání skutkového stavu, jakož i hodnocení důkazů, obsírně zabýval na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se rovněž na stranách 7 až 8 napadeného rozhodnutí důkladně věnoval otázce naplnění materiální stránky přestupku, a to jak u přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem, tak u přestupku nepředložení řidičského průkazu a osvědčení o registraci vozidla. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jednotlivě nezmínil v rámci svého odůvodnění jednotlivé odvolací námitky, tedy neimplikuje bez dalšího nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze totiž dovodit, že žalovaný všechny odvolací námitky vypořádal. Zcela souhlasil se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně, a proto nepovažoval námitky žalobce za důvodné. Je třeba též reflektovat skutečnost, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří fakticky jeden celek a je nutné jej i takto posuzovat. Vypořádal-li správní orgán I. stupně všechny podstatné skutečnosti, jež byly zpochybněny v podaném odvolání žalobcem, přičemž žalovaný se s touto argumentací ztotožnil, není zcela nezbytně nutné předmětnou argumentaci opětovně transkribovat, pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrný shodný náhled žalovaného na řešenou problematiku. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil je. Tím si osvojil i jeho důvody, které již proto nemusel opakovat či je uvádět jinými slovy. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Vždy plně postačuje zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a najít jen onu míru ve vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině. Ostatně Ústavní soud ČR v této souvislosti v nálezu ze dne 12.02.2009, sp.zn. III. ÚS

989/08, konstatoval: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ Povinnost posoudit všechny odvolací námitky tudíž neznámá, že žalovaný je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem odvolací argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.04.2014, č.j. As 126/2013-219). Žalovaný zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí (jakož i v prvostupňovém rozhodnutí) vyslovil žalovaný (resp. správní orgán I. stupně), je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznámá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Co se týká dalších žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, čj. 5 As 126/2011–68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznámá, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán

tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

Soud poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č.j. 1 As 96/2008–115, dovodil, že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).* K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. *svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování mj. svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

Jde-li o výhrady žalobce k nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich nepravdivosti a účelovosti a výhrady týkající se údajného znehodnocení videozáznamu pořízeného Policií ČR v případě přestupků ze dne 25.05.2016, nepovažuje soud tyto za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy nepřipoutání se v průběhu jízdy motorovým vozidlem, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V posuzovaném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno. Vyjma zasahujících policistů pak neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený

důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se k odvolacím námitkám zaobíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů

V posuzovaném případě nezbyvá soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi policistů i z tohoto hlediska stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policistů, neboť tito zpravodla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V posuzované věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti, pouze drobné nesrovnalosti, které však lze přičítat časovému odstupu spáchání přestupků a učiněné svědecké výpovědi zasahujících policistů. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Skutečnost, že zasahující policisté v průběhu kontroly dne 25.05.2016 žalobce rovněž podrobili orientační dechové zkoušce a

zkontrolovali povinnou výbavu jeho vozidla žalobce, nelze bez dalšího považovat za jejich nepřiměřenou horlivost. Z videozáznamů obsažených ve správním spisu přitom vyplývá, že policisté v případě tohoto přestupku se žalobcem jednali uctivě, korektně a slušně. Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě tedy soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na případnou motivovanost zasahujících policistů nemohou v této souvislosti obstát. Žalobce totiž žádným způsobem neprokázal, že by právě policisté příslušející k dotčenému policejnímu orgánu byli takto na svých výpovědích ovlivňováni. Neoznačil ani žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté v obou případech přestupků postupovali nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

Rovněž je třeba akcentovat, že správní orgány vycházely, jak u přestupku ze dne 25.05.2016, tak u přestupků ze dne 16.07.2016, z výpovědí vždy dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Všechny svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly, a tudíž nelze žalobci přisvědčit v jeho (v průběhu celého správního řízení uváděné) námitce, že by byly tyto výpovědi lživé a obsahovaly zjevné rozpory. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy připoután byl. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

Pokud se týká drobných nepřesností ve výpovědích policistů, kdy policista Matoušek k přestupku ze dne 25.05.2016 vypověděl, že měl žalobce na sobě bílé tričko se svislým černým nápisem, ačkoliv tento měl na sobě černé tričko se svislým bílým nápisem (což vyplynulo z předložených videozáznamů), případně ohledně průběhu pronásledování jeho vozidla po zjištění přestupku policisty, jedná se o zcela bagatelní (a z lidského hlediska zcela ospravedlnitelné) pochybení, které nemohlo jakkoliv ovlivnit zákonnost následného rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že takové pochybení ze strany vypovídajícího policisty zavdává pochybnosti o tom, zda se tento nemohl zmýlit rovněž v otázce jeho připoutání, není důvodné. Výpověď policistů byla prováděna po více než třech měsících od spáchání prvního přestupku a po téměř dvou měsících od spáchání dalších přestupků, a tudíž lze případné drobné odchylky pochopit. Nelze totiž mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové

požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nadto je třeba poznamenat, že policisté v případě přestupku ze dne 25.05.2016 nestavěli své závěry stran nepřipoutání se žalobce bezpečnostním pásem na barvě jeho trička. Tato skutečnost tak neměla pro posouzení vzniklé situace a zjištění přestupku žádný bližší význam. Soud vychází i z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Vyhodnotily-li správní orgán provedené svědecké výpovědi zasahujících policistů jako věrohodné, neboť v nich nebyly shledány zásadní rozpory, soud s jejich závěrem souhlasí.

Žalobce rovněž namítal, že pouze přiložený videozáznam ze dne 25.05.2016 (přičemž má žalobce nejspíše na mysli videozáznam pořízení jedním ze zasahujících policistů) je jediným objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku a je nadřazen i svědeckým výpovědím. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Dle názoru soudu videozáznamy ze dne 25.05.2016 založené ve správním spise (tj. pořízené jak ze strany zasahující Policie ČR, tak ze strany žalobce) nemohly nijak osvědčit tvrzení žalobce o jeho připoutání bezpečnostním pásem, neboť tyto videozáznamy nepocházely z okamžiku, kdy policisté sporný přestupek sledovali. Nemohly proto přesně a bezpochyby prokázat, že žalobce byl v okamžiku spáchaní přestupku, kdy tento zaregistrovali policisté, skutečně připoután bezpečnostním pásem, když předmětné videozáznamy byly totiž pořízeny až v průběhu silniční kontroly. Nelze přitom ani vyloučit, že žalobce, zpozorujíc za svým vozidlem policejní vůz, s úmyslem vyhnout se postihu, svůj bezpečnostní pás dodatečně zapnul. Vedle konzistentních výpovědí zasahujících policistů proto videozáznamy neměly žádný faktický význam pro osvětlení skutkového stavu, resp. skutečnosti, zda žalobce byl v okamžiku zjištění přestupku připoután bezpečnostním pásem. Je vhodné též zdůraznit, že policisté prvotně pozorovali jízdu žalobce z velmi malé vzdálenosti při nulové rychlosti, neboť dávali při výjezdu z vedlejší ulice přednost vozidlům na hlavní silnici, přičemž jeho vozidlo kolem jejich vozidla projíždělo. Zasahující policisté měli proto dne 25.05.2016 dostatek času přesvědčit se o tom, zda je či není žalobce připoután na sedadle řidiče bezpečnostním pásem. Následně

za jeho vozidlem pokračovali, když mezi nimi sice jelo další vozidlo, nicméně zasahující policisté neztratili vozidlo žalobce z dohledu. V takové situaci je pouze mizivá pravděpodobnost, že by se policisté ve svém pozorování mýlili, když nadto předmětný přestupek zaregistrovali zároveň oba zasahující policisté. Policisté tedy bezrozporně vypověděli, že v okamžiku zpozorování přestupku nebyl žalobce na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem, přičemž jejich výpověď nebyla shledána nikterak nevěrohodnou. Skutečnost, že žalobce byl na videozáznamu ze dne 25.05.2016 zaznamenávajícím průběh následné silniční kontroly po zastavení vozidla na svém místě připoután, nemůže proto ničeho změnit na závěru, že přestupek byl ze strany správních orgánů dostatečně prokázán. Z pořízených videozáznamů ani neplyne, že žalobce v okamžiku kontroly dne 25.05.2016 zasahujícím policistům iniciativně tvrdil, že byl při řízení motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem, což by byla nepochybně zcela přirozená a adekvátní reakce osoby, která je neoprávněně nařčená z přestupku, jenž se dle jejího názoru nestal. Takovou argumentaci však žalobci nepoužil.

Žalobce rovněž rozporoval manipulaci zasahujících policistů se záznamem z kamerového systému služebního vozidla, nepřisvědčil soud ani této námitce. Soud k věci obecně uvádí, že je vhodné, aby byl pořizován o činnosti zasahujících policistů záznam za situace, kdy je vozidlo vybaveno kamerovým systémem, neboť takový důkaz má pro zjištění skutkového stavu často velmi zásadní hodnotu. V posuzovaném případě však bylo prokázáno, že navzdory vybavení vozidla kamerovým systémem nebyl dne 25.05.2016 záznam přestupku žalobce natočen. Tuto skutečnost sdělil vedoucí pohotovostního a eskortního oddělení Policie ČR Jihlava ppor. Z. D., DiS k dotazu správního orgánu I. stupně. Toto zjištění bylo učiněno ještě téhož dne při pokusu o stažení záznamu ze záznamového zařízení, kdy bylo odhaleno, že zařízení nebylo v předmětné době v provozu. Je třeba vzít v úvahu, že žádné zařízení není logicky bezporuchové. Zjištění jakékoliv závady na kamerovém systému služebního vozidla, jež je pevně uchyceno ve vozidle tak, že s ním nemusí být ze strany policistů mimo jeho zapnutí a vypnutí jakkoliv manipulováno s ohledem na žádoucí zcela kontinuální snímání situace, může být značně problematické. Měli-li zasahující policisté za to, že je situace kontroly žalobce zaznamenávána kamerovým systémem služebního vozidla, o čemž jej rovněž informovali, nelze jim klást následně k tíži na nich nikterak závislou poruchu záznamového zařízení znemožňující uskutečnění samotného záznamu. Jedná se o zcela výjimečné, avšak v době elektronického věku zdravým rozumem ospravedlnitelné pochybení ze strany zasahujících policistů, které však nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav byl totiž dostatečně zjištěn a prokázán na základě ostatních ve správním spise založených důkazů, a to především svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Žalobcovy výtky dovozující cílenou lež ze strany policistů o tom, že byl záznam pořízen, či následné zničení záznamu ze strany policistů, potom soud považoval za neopodstatněná a nedoložená tvrzení.

Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil soud jako zcela nedůvodné. Soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na

povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem během řízení vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní a měli by osobní zájem na věci. Nebyly k dispozici ani žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi. V rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně.

Žalobce dále namítal absenci materiálního znaku přestupku. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, který řídil motorové vozidlo v silničním provozu bez připoutání bezpečnostními pásy, čímž byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. U řízení vozidla bez zapnutých bezpečnostních pásů se jedná o obecně nežádoucí jev, a to i za situace, kdy fakticky nedošlo k žádnému škodlivému následku. V daném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím. K naplnění materiálního znaku přestupku tak postačí jen pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Jak správně dovodily správní orgány, povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem je dána především z preventivních důvodů, aby v případě kolizní situace byla eliminována možnost vzniku újmy na zdraví či na životě. Není přitom přijatelné, aby řidiči porušovali silniční zákon, neboť pravidla silničního provozu působí preventivně. Soudu tudíž není zřejmé, jak konkrétně mohla v případě žalobce nastat absence materiálního znaku přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (řízení motorového vozidla bez použití bezpečnostních pásů), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. S těmito závěry souzní mj. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.05.2017,

č.j. 10 As 318/2016–46, ve kterém tento uvedl: „Každopádně NSS stěžovatele ubezpečuje, že materiální stránku přestupku naplnil. Nerespektoval-li stěžovatel povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti NSS neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního

provozu, jak činí stěžovatel. To, že stěžovatel jel pomalu, nebo že jel v motorovém vozidle sám, není podstatné. NSS opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2007, čj. 1 As 24/2006-86).“

Dle soudu přitom žalobce naplnil materiální stránku přestupku rovněž tím, že na místě zasahujícím policistům nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Jak již Nejvyšší správní soud dovodil například v rozsudku ze dne 12.02.2015,

č.j. 3 As 92/2014-32, „(...) formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2012, č.j. 5 As 106/2011-81). V případě žalobce přitom nelze konstatovat přítomnost významným okolností, které by vyloučily, aby byl jeho jednáním porušen nebo ohrožen chráněný zájem společnosti. Za ten je možno označit zájem na tom, rychle, jednoduše a bez dalších pomůcek prostřednictvím úředního dokladu osvědčit, že ten, kdo řídí motorové vozidlo, má příslušné řidičské oprávnění, a že motorové vozidlo splňuje stanovené podmínky povinné registrace silničního motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích. Smysl a účel možnosti takového ověření je, aby motorová vozidla řídili jen lidé mající k tomu potřebnou způsobilost, jakož i to, aby se po pozemních komunikacích pohybovala pouze vozidla řádně registrovaná ve veřejných rejstřících. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny žádné významné okolnosti, které by to vyloučily. Za takovou okolnost nelze považovat ani možnost, byť v současné době běžně aplikovanou, ověřit dálkově v příslušných evidencích přístupných policistům, že dotyčný řidič má řidičské oprávnění a vozidlo řádně registrováno. Ne vždy totiž musí mít kontrolující policisté k dispozici technické prostředky k takovému dálkovému ověření. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.03.2017, č.j. 2 As 322/2016-39). Nelze vyloučit ani – jistě spíše výjimečnou – eventualitu, že evidence nebude odrážet ohledně konkrétního řidiče či vozidla zcela aktuální právní stav (řidiči bude kupříkladu velmi krátce před silniční kontrolou zadržen jiným policistou řidičský průkaz podle ustanovení § 118b odst. 1 věty první silničního zákona, aniž by se to okamžitě projevilo v příslušné evidenci, a řidič tuto skutečnost při silniční kontrole zatají a bude tvrdit, že řidičský průkaz zapomněl). Materiální stránka přestupku by však nebyla naplněna tehdy, neměl-li by řidič řidičský průkaz či osvědčení o registraci vozidla sice u sebe, ale byl-li by schopen jej prakticky okamžitě (v řádu minut) předložit, například při parkování auta či manipulaci s ním v bezprostřední blízkosti bydliště či pracoviště. To však nebyl případ žalobce, neboť v nyní posuzovaném případě byla s ohledem na vše výše uvedené materiální stránka přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) bez dalšího naplněna.

Žalobce na svou podporu stran zkoumání naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem přitom odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, mj. na rozsudek ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17.02.2005, č.j. 7 As 18/2004-48. Soud k tomu uvádí, že předmětné rozsudky obsahují závěry, které se shodují s výše

uvedeným rozbořem. Rozdíl je však ve skutkových okolnostech tehdejších případů oproti nyní zkoumané situaci, kdy v případech řešených Nejvyšším správním soudem (na něž odkazoval žalobce) byly dány významné okolnosti, které mohly vyloučit, aby příslušné jednání bylo přestupkem (např. nepatrný rozsah překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, místo na kraji obce, kde k překročení došlo). Principy obsažené v odkazovaných rozhodnutích tak aplikovat lze, avšak závěry tam vyvozené již s ohledem na rozdílnost skutkových okolností nikoli.

S ohledem na vše výše uvedené krajský soud uzavírá, že se navzdory přesvědčení žalobce správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně a srozumitelně zabývaly otázkou naplnění materiálního znaku projednávaných přestupků. Za situace, kdy v průběhu správního řízení nevystaly žádné zvláštní okolnosti, které by nebezpečnost takového jednání snižovaly natolik, že by materiální znak přestupků naplněn nebyl (příčemž žalobce ani žádnou takovou okolnost netvrdil), nebylo nutné v odůvodnění napadených rozhodnutí tyto okolnosti rozsáhle zkoumat a vypořádávat se s nimi, neboť fakticky neexistovaly. Jak soud dovodil již výše v textu tohoto rozhodnutí, po správních orgánech nelze vyžadovat, aby se podrobně a jednotlivě zabývaly každou zmíněnou odvolací námitkou, když hodnocení těchto námitek lze obecně dovodit z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí. Nelze žalovanému vytýkat, že se zabýval otázkou naplnění materiálního znaku přestupků v obecné (byť podrobné) rovině, neboť tímto svým odůvodněním byl zřejmý jeho postoj k odvolacím námitkám žalobce v této oblasti. I tuto žalobní námitku proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

V.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.